ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 28ης Ιουνίου 1994 *

Στην υπόθεση C-187/93,

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τους Kieran Bradley και José Luis Rufas Quintana, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

προσφεύγον,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τον Arthur Alan Dashwood, διευθυντή της Νομικής Υπηρεσίας, και την Jill Aussant, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Bruno Eynard, διευθυντή της Διευθύνσεως Νομικών Υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer, Kirchberg,

καθού,

υποστηριζόμενου από το

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από τον Alberto Navarro González, γενικό διευθυντή της Υπηρεσίας Κοινοτικού Νομικού και Θεσμικού Συντονισμού, την Gloria Calvo Díaz και τον Antonio Hierro Hernández-Mora, abogados del Estado της Υπηρεσίας Κοινοτικών Υποθέσεων, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Ισπανίας, 4-6, boulevard Emmanuel Servais,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

παρεμβαίνον,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση του κανονισμού (ΕΟΚ) 259/93 του Συμβουλίου, της 1ης Φεβρουαρίου 1993, σχετικά με την παρακολούθηση και τον έλεγχο των μεταφορών αποβλήτων στο εσωτερικό της Κοινότητας καθώς και κατά την είσοδο και έξοδό τους (ΕΕ L 30, σ. 1),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους O. Due, Πρόεδρο, M. Díez de Velasco, D. A. O. Edward, προέδρους τμήματος, K. N. Κακούρη, R. Joliet, F. A. Schockweiler (εισηγητή), G. C. Rodríguez Iglesias, P. J. G. Kapteyn και J. L. Murray, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 18ης Μαΐου 1994,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 21 Απριλίου 1993, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 173, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, την ακύρωση του κανονισμού (ΕΟΚ) 259/93 του

Συμβουλίου, της 1ης Φεβρουαρίου 1993, σχετικά με την παρακολούθηση και τον έλεγχο των μεταφορών αποβλήτων στο εσωτερικό της Κοινότητας καθώς και κατά την είσοδο και έξοδό τους (ΕΕ L 30, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 259/93).

2 Από τις τέσσερις πρώτες αιτιολογικές σκέψεις του προσβαλλομένου κανονισμού προκύπτει ότι σκοπός της εκδόσεώς του ήταν η αντικατάσταση της οδηγίας 84/631/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 6ης Δεκεμβρίου 1984, για την επιτήρηση και τον έλεγχο εντός της Κοινότητας των διασυνοριακών μεταφορών επικινδύνων αποβλήτων (ΕΕ L 326, σ. 31), ενόψει των δεσμεύσεων που έχει αναλάβει η Κοινότητα με τη Σύμβαση της Βασιλείας, της 22ας Μαρτίου 1989, σχετικά με τον έλεγχο των διασυνοριακών μεταφορών επικινδύνων αποβλήτων και τη διάθεσή τους, η οποία εγκρίθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με την απόφαση 93/98/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 1ης Φεβρουαρίου 1993 (ΕΕ L 39, σ. 1), με την τέταρτη Σύμβαση ΑΚΕ-ΕΟΚ, της 15ης Δεκεμβρίου 1989, η οποία εγκρίθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με την απόφαση 91/400/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου και της Επιτροπής, της 25ης Φεβρουαρίου 1991 (ΕΕ L 229, σ. 1), και με την απόφαση του Συμβουλίου του Οργανισμού Οικονομικής Συνεργασίας και Αναπτύξεως (ΟΟΣΑ), της 30ής Μαρτίου 1992, για τον έλεγχο των διασυνοριακών μεταφορών αποβλήτων που προορίζονται για αξιοποίηση.

3 Ο κανονισμός 259/93 εφαρμόζεται, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 1, στις μεταφορές αποβλήτων στο εσωτερικό της Κοινότητας, καθώς και κατά την είσοδο και την έξοδό τους, ενώ οι παράγραφοι 2 και 3 του ίδιου άρθρου προβλέπουν ορισμένες εξαιρέσεις.

4 Ο τίτλος ΙΙ του κανονισμού αφορά τις μεταφορές αποβλήτων μεταξύ των κρατών μελών και κάνει διάκριση μεταξύ των αποβλήτων που προορίζονται προς διάθεση (κεφάλαιο Α, άρθρα 3 έως 5) και των αποβλήτων που προορίζονται προς αξιοποίηση (κεφάλαιο Β, άρθρα 6 έως 11). Όπως αναφέρεται στην ένατη αιτιολογική σκέψη, ο τίτλος αυτός καθιερώνει ένα σύστημα προηγουμένης κοινοποιήσεως των μεταφορών αποβλήτων στις αρμόδιες αρχές, ώστε οι αρχές αυτές να ενημερώνονται προσηκόντως, μεταξύ άλλων, για το είδος, τη διακίνηση και τη διάθεση ή την αξιοποίηση των αποβλήτων, προκειμένου να λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα για την προστασία της ανθρώπινης υγείας και του περιβάλλοντος, περιλαμβανομένης και της δυνατότητας να προβάλλουν αιτιολογημένες αντιρρήσεις κατά των μεταφορών.

5 Στην περίπτωση των αποβλήτων που προορίζονται για διάθεση, η μεταφορά μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνον αφού ο κοινοποιών λάβει άδεια από την αρμόδια αρχή προορισμού (άρθρο 5, παράγραφος 1). Επιπλέον, προκειμένου να τεθούν σε εφαρμογή οι αρχές της εγγύτητας, της προτεραιότητας της αξιοποιήσεως και της αυτάρκειας σε κοινοτικό και εθνικό επίπεδο, σύμφωνα με την οδηγία 75/442/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 1975, περί των στερεών αποβλήτων (ΕΕ L 194, σ. 39), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 91/156/ΕΟΚ, της 18ης Μαρτίου 1991 (ΕΕ L 78, σ. 32, στο εξής: οδηγία 91/156), τα κράτη μέλη μπορούν να λαμβάνουν, σύμφωνα με τη Συνθήκη, μέτρα για τη γενική ή μερική απαγόρευση των μεταφορών αποβλήτων ή να προβάλλουν συστηματικά αντιρρήσεις για τις εν λόγω μεταφορές (δέκατη αιτιολογική σκέψη και άρθρο 4, παράγραφος 3, στοιχείο α', πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 259/93). Στην περίπτωση των αποβλήτων που προορίζονται για αξιοποίηση, η μεταφορά μπορεί να πραγματοποιηθεί, εφόσον δεν προβληθεί καμία αντίρρηση εντός ορισμένης προθεσμίας (άρθρο 8, παράγραφος 1).

6 Ο τίτλος ΙΙΙ (άρθρο 13) του κανονισμού 259/93 αφορά τις μεταφορές αποβλήτων στο εσωτερικό των κρατών μελών. Κατά την πέμπτη αιτιολογική σκέψη, η παρακολούθηση και ο έλεγχος των μεταφορών αυτών εμπίπτει στην αρμοδιότητα των ίδιων των κρατών μελών. Τα εθνικά συστήματα πάντως που καθιερώνουν τα κράτη μέλη προς τούτο πρέπει να λαμβάνουν υπόψη την ανάγκη συνοχής προς το κοινοτικό σύστημα που θεσπίζεται με τον κανονισμό 259/93 (άρθρο 13, παράγραφος 2). Τα κράτη μέλη μπορούν επίσης να εφαρμόζουν, εντός των ορίων της δικαιοδοσίας τους, το σύστημα που προβλέπει ο κανονισμός για τις μεταφορές μεταξύ κρατών μελών (άρθρο 13, παράγραφος 4).

7 Οι τίτλοι IV, V και VI του κανονισμού 259/93 περιέχουν τους κανόνες που ισχύουν, αντιστοίχως, για την εξαγωγή αποβλήτων εκτός Κοινότητας, την εισαγωγή αποβλήτων στην Κοινότητα και τη διαμετακόμιση εντός της Κοινότητας αποβλήτων προερχομένων εκτός Κοινότητας προς διάθεση ή αξιοποίηση εκτός Κοινότητας.

8 Με τους τίτλους IV και V καθιερώνεται η αρχή της απαγορεύσεως όλων των εξαγωγών ή εισαγωγών αποβλήτων, ανεξάρτητα από το αν τα απόβλητα αυτά προορίζονται για διάθεση ή αξιοποίηση, εκτός από τις εξαγωγές αποβλήτων

προς διάθεση που πραγματοποιούνται προς τις χώρες της ΕΖΕΣ οι οποίες είναι επίσης συμβαλλόμενα μέρη της Συμβάσεως της Βασιλείας, από τις εξαγωγές αποβλήτων προς αξιοποίηση και από τις εισαγωγές αποβλήτων που πραγματοποιούνται προς ή από χώρες που έχουν προσυπογράψει τη Σύμβαση της Βασιλείας ή με τις οποίες η Κοινότητα, ή η Κοινότητα και τα κράτη μέλη της, ή ορισμένα κατ' ιδίαν κράτη μέλη έχουν συνάψει συμφωνίες ή διακανονισμούς που πληρούν ορισμένες προϋποθέσεις, και από τις εξαγωγές και εισαγωγές αποβλήτων προς αξιοποίηση που πραγματοποιούνται προς ή από χώρες στις οποίες εφαρμόζεται η απόφαση του ΟΟΣΑ. Για τις εξαγωγές ή εισαγωγές αυτές καθιερώνεται ένα σύστημα κοινοποιήσεως στις αρμόδιες αρχές αποστολής ή προορισμού, του οποίου η ρύθμιση διαφέρει ανάλογα με το αν πρόκειται για απόβλητα προς διάθεση ή απόβλητα προς αξιοποίηση.

9 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι ο κανονισμός 259/93 εκδόθηκε κατόπιν της προτάσεως που υπέβαλε η Επιτροπή στις 10 Οκτωβρίου 1990 για κανονισμό (ΕΟΚ) του Συμβουλίου σχετικά με την παρακολούθηση και τον έλεγχο των μεταφορών αποβλήτων στο εσωτερικό της Κοινότητας καθώς και κατά την είσοδο και έξοδό τους (ΕΕ C 289, σ. 9). Την υποβολή της προτάσεως της Επιτροπής είχε ζητήσει το Συμβούλιο, με το ψήφισμα που εξέδωσε στις 7 Μαΐου 1990 σχετικά με την πολιτική διαχειρίσεως των αποβλήτων (ΕΕ C 122, σ. 2), και με το οποίο είχε κρίνει, μεταξύ άλλων, ότι «η διακίνηση των αποβλήτων θα πρέπει να μειωθεί στο ελάχιστο που απαιτείται για την ασφαλή για το περιβάλλον διάθεσή τους και να υποβάλλεται στους καταλλήλους ελέγχους» (έβδομη αιτιολογική σκέψη).

10 Κατόπιν της από 12 Μαρτίου 1992 γνώμης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (ΕΕ C 94, σ. 276), με το οποίο διαβουλεύθηκε αρχικά το Συμβούλιο σύμφωνα με τα άρθρα 100 Α και 113 της Συνθήκης, τα οποία αποτελούσαν τη νομική βάση της προτάσεως της Επιτροπής, η Επιτροπή υπέβαλε στις 23 Μαρτίου 1992 τροποποιημένη πρόταση (ΕΕ C 115, σ. 4), η οποία επίσης στηριζόταν στα δύο αυτά άρθρα της Συνθήκης. Το Συμβούλιο, κρίνοντας στη συνέχεια ότι ο σχεδιαζόμενος κανονισμός έπρεπε να στηριχθεί στο άρθρο 130 Ρ της Συνθήκης, το οποίο προέβλεπε ότι, όσον αφορά τα ζητήματα περιβάλλοντος, το Συμβούλιο αποφασίζει ομόφωνα κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής και διαβουλεύσεως με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και την Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή, ζήτησε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, με έγγραφο της 30ής Νοεμβρίου 1992, να διατυπώσει τη γνώμη του «επί της μεταβολής της νομικής βάσεως». Μολονότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο αμφισβήτησε, με την από 20 Ιανουαρίου 1993

γνώμη του (ΕΕ C 42, σ. 82), την ορθότητα της νομικής βάσεως που είχε επιλέξει το Συμβούλιο και πρότεινε την αντικατάστασή της από τα άρθρα 100 Α και 113 της Συνθήκης, το Συμβούλιο εξέδωσε την 1η Φεβρουαρίου 1993 τον προσβαλλόμενο κανονισμό βάσει του άρθρου 130 Ρ της Συνθήκης. Κατόπιν αυτού, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο άσκησε την παρούσα προσφυγή ακυρώσεως.

11 Με Διάταξη της 22ας Σεπτεμβρίου 1993, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου επέτρεψε στο Βασίλειο της Ισπανίας να παρέμβει υπέρ του Συμβουλίου.

12 Προς στήριξη της προσφυγής του, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι οι τίτλοι ΙΙ και IV έως VI του επίδικου κανονισμού έχουν ως σκοπό και ως αντικείμενο τη ρύθμιση αφενός της κυκλοφορίας των αποβλήτων εντός της Κοινότητας και αφετέρου του εξωτερικού εμπορίου των αποβλήτων μεταξύ Κοινότητας και τρίτων χωρών και ότι συνεπώς ο κανονισμός έπρεπε να βασιστεί επί των άρθρων 100 Α και 113 της Συνθήκης, έστω και αν εξυπηρετεί παράλληλα ορισμένες ανάγκες προστασίας του περιβάλλοντος.

13 Το Συμβούλιο, υπέρ του οποίου έχει παρέμβει το Βασίλειο της Ισπανίας, φρονεί ότι ο επίδικος κανονισμός έχει ως σκοπό να συμβάλει, μέσω της ρυθμίσεως των μεταφορών αποβλήτων, στην προστασία του περιβάλλοντος και ότι συνεπώς εμπίπτει στο άρθρο 130 Ρ της Συνθήκης και μόνο, έστω και αν παράγει δευτερευόντως αποτελέσματα επί των όρων του ανταγωνισμού εντός της Κοινότητας και επί του εμπορίου με τις τρίτες χώρες.

Επί του παραδεκτού

14 Πρέπει καταρχάς να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία (βλ., ως τελευταία απόφαση, την απόφαση της 2ας Μαρτίου 1994, C-316/91, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-625, σκέψη 12), το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο νομιμοποιείται να ασκήσει ενώπιον του Δικαστηρίου προσφυγή ακυρώσεως κατά πράξεως του Συμβουλίου ή της Επιτροπής, υπό την προϋπόθεση ότι η προσφυγή αυτή αποσκοπεί αποκλειστικά στη διαφύλαξη των προνομιών του και στηρίζεται μόνο σε λόγους αντλούμενους από την προσβολή των προνομιών αυτών.

15 Κατ' εφαρμογήν των ανωτέρω κριτηρίων, η προσφυγή πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη, καθόσον βάλλει κατά του γεγονότος ότι δεν ελήφθη ως νομική βάση του προσβαλλομένου κανονισμού το άρθρο 113 της Συνθήκης. Συγκεκριμένα, κατά το χρονικό σημείο της εκδόσεως του κανονισμού αυτού, το άρθρο 113 δεν προέβλεπε καμία μορφή συμμετοχής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στη διαδικασία καταρτίσεως των πράξεων που προβλέπονται στο άρθρο αυτό και συνεπώς το γεγονός ότι το άρθρο αυτό δεν ελήφθη ως νομική βάση του προσβαλλομένου κανονισμού δεν μπορούσε να θίξει τις προνομίες του Κοινοβουλίου.

16 Αντίθετα, καθόσον βάλλει κατά του γεγονότος ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός στηρίζεται στο άρθρο 130 Ρ της Συνθήκης και όχι στο άρθρο 100 Α, η προσφυγή σκοπεί να αποδείξει ότι λόγω της επιλογής της συγκεκριμένης νομικής βάσεως εθίγησαν οι προνομίες του Κοινοβουλίου και συνεπώς είναι παραδεκτή. Κατά το χρονικό σημείο της εκδόσεως του κανονισμού, το άρθρο 130 Ρ της Συνθήκης προέβλεπε απλώς τη διαβούλευση με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ενώ το άρθρο 100 Α της Συνθήκης επέβαλλε την εφαρμογή της διαδικασίας συνεργασίας με το κοινοτικό αυτό όργανο.

Επί του βασίμου της προσφυγής

17 Κατά πάγια νομολογία γίνεται δεκτό ότι, στο πλαίσιο του συστήματος αρμοδιοτήτων της Κοινότητας, η επιλογή της νομικής βάσεως μιας πράξεως πρέπει να στηρίζεται σε αντικειμενικά στοιχεία που να επιδέχονται δικαστικό έλεγχο. Μεταξύ των στοιχείων αυτών καταλέγονται ιδίως ο σκοπός και το περιεχόμενο της πράξεως (βλ., ως τελευταία απόφαση, την απόφαση της 17ης Μαρτίου 1993, C-155/91, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1993, σ. I-939, σκέψη 7).

18 Όσον αφορά τον επιδιωκόμενο σκοπό, από την έκτη και την ένατη ιδίως αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού προκύπτει καταρχάς ότι το σύστημα που καθιερώνεται για την παρακολούθηση και τον έλεγχο των μεταφορών αποβλήτων μεταξύ των κρατών μελών εξυπηρετεί την ανάγκη διαφυλάξεως, προστασίας και βελτιώσεως της ποιότητας του περιβάλλοντος

και ότι σκοπεί στην παροχή προς τις αρμόδιες αρχές της δυνατότητας να λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα για την προστασία της ανθρώπινης υγείας και του περιβάλλοντος.

19 Επιπλέον, από την έβδομη και τη δέκατη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού προκύπτει ότι η οργάνωση της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των μεταφορών αποβλήτων μεταξύ των κρατών μελών εντάσσεται στο γενικό πλαίσιο των μέτρων που λαμβάνει το Συμβούλιο σχετικά με τη διαχείριση των αποβλήτων, όπως είναι, π. χ., τα μέτρα που προβλέπονται από την οδηγία 91/156. Εξάλλου, η ίδια η οδηγία αυτή προβλέπει ότι επιβάλλεται η μείωση των μεταφορών αποβλήτων και ότι τα κράτη μέλη μπορούν προς τούτο να λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα κατά την εφαρμογή των προγραμμάτων διαχειρίσεως των αποβλήτων που υποχρεούνται να καταρτίζουν.

20 Όπως όμως διαπίστωσε το Δικαστήριο με την προαναφερθείσα απόφαση της 17ης Μαρτίου 1993 (σκέψεις 10, 14 και 15), από τον σκοπό και το περιεχόμενο της οδηγίας 91/156 προκύπτει ότι αντικείμενο της οδηγίας αυτής είναι να εξασφαλιστεί η διαχείριση των αποβλήτων (ανεξάρτητα από το αν τα απόβλητα αυτά είναι βιομηχανικής ή οικιακής προελεύσεως) σύμφωνα με τις αρχές της προστασίας του περιβάλλοντος και δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η οδηγία αποβλέπει στην εξασφάλιση της ελεύθερης κυκλοφορίας των αποβλήτων εντός της Κοινότητας, έστω και αν επιτρέπει στα κράτη μέλη να εμποδίζουν τις μεταφορές των αποβλήτων προς αξιοποίηση ή προς διάθεση, εφόσον οι μεταφορές αυτές δεν είναι σύμφωνες με τα προγράμματα διαχειρίσεως που έχουν καταρτίσει.

21 Όσον αφορά το περιεχόμενο του προσβαλλομένου κανονισμού, πρέπει να τονιστεί ότι ο κανονισμός αυτός καθορίζει τις προϋποθέσεις στις οποίες υπόκεινται οι μεταφορές αποβλήτων μεταξύ των κρατών μελών και τις διαδικασίες με τις οποίες χορηγούνται οι άδειες για τις μεταφορές αυτές.

22 Όλες αυτές οι προϋποθέσεις και διαδικασίες θεσπίστηκαν προς εξασφάλιση της προστασίας του περιβάλλοντος και αφού ελήφθησαν υπόψη ορισμένοι

στόχοι που ανάγονται στην πολιτική περιβάλλοντος, όπως είναι οι αρχές της εγγύτητας, της προτεραιότητας της αξιοποιήσεως και της αυτάρκειας σε κοινοτικό και εθνικό επίπεδο. Ειδικότερα, οι διαδικασίες και προϋποθέσεις αυτές δίνουν στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να θεσπίζουν, προς τον σκοπό της εφαρμογής των αρχών αυτών, μέτρα για τη γενική ή μερική απαγόρευση των μεταφορών αποβλήτων ή να προβάλλουν συστηματικά αντιρρήσεις για τις μεταφορές αυτές ή να απαγορεύουν τις μεταφορές αποβλήτων που δεν είναι σύμφωνες προς τις διατάξεις της οδηγίας 75/442, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 91/156.

23 Υπό τις συνθήκες αυτές, συνάγεται το συμπέρασμα ότι ο επίδικος κανονισμός εντάσσεται στο πλαίσιο της πολιτικής περιβάλλοντος που ακολουθεί η Κοινότητα και ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι σκοπός του κανονισμού αυτού (ούτε άλλωστε της οδηγίας 91/156) είναι η επίτευξη της ελεύθερης κυκλοφορίας των αποβλήτων εντός της Κοινότητας. Κατά συνέπεια, καλώς το Συμβούλιο δεν συμπεριέλαβε το άρθρο 100 Α της Συνθήκης στη νομική βάση του κανονισμού και τον στήριξε στο άρθρο 130 Ρ της Συνθήκης.

24 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το γεγονός ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός, αφού έχει ως συνέπεια την προσέγγιση των προϋποθέσεων υπό τις οποίες πραγματοποιείται η κυκλοφορία των αποβλήτων, παράγει αποτελέσματα επί της κυκλοφορίας αυτής και συνεπώς έχει επιπτώσεις επί της λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς.

25 Κατά πάγια νομολογία (βλ., μεταξύ άλλων, την προαναφερθείσα απόφαση της 17ης Μαρτίου 1993, σκέψη 19), το γεγονός και μόνο ότι η προς έκδοση πράξη αφορά την εγκαθίδρυση ή τη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς δεν αρκεί για να τύχει εφαρμογής το άρθρο 100 Α της Συνθήκης, η δε χρησιμοποίηση του άρθρου αυτού ως νομικής βάσεως δεν δικαιολογείται, όταν η εναρμόνιση των όρων της αγοράς εντός της Κοινότητας αποτελεί δευτερεύον και μόνο αποτέλεσμα της προς έκδοση πράξεως.

26 Αυτό ακριβώς συμβαίνει εν προκειμένω. Όπως τόνισε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 44 και 45 των προτάσεών του, σκοπός του προσβαλλομένου κανονισμού δεν είναι ο προσδιορισμός των χαρακτηριστικών που πρέπει να έχουν τα απόβλητα, προκειμένου να κυκλοφορούν ελεύθερα εντός της εσωτερικής

αγοράς, αλλά η θέσπιση ενός εναρμονισμένου συστήματος διαδικασιών με τις οποίες μπορεί να περιοριστεί η κυκλοφορία των αποβλήτων, προς τον σκοπό της προστασίας του περιβάλλοντος.

27 Κατά των ανωτέρω δεν μπορεί να αντιταχθεί ούτε το γεγονός ότι ο επίδικος κανονισμός προορίζεται να αντικαταστήσει και καταργεί την προαναφερθείσα οδηγία 84/631, η οποία στηριζόταν στο άρθρο 100 της Συνθήκης, σε συνδυασμό με το άρθρο 235.

28 Το γεγονός ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αντικαθιστά μια άλλη πράξη, η οποία στηριζόταν στο άρθρο 100 της Συνθήκης, το οποίο αφορά την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών που έχουν άμεσες επιπτώσεις επί της εγκαθιδρύσεως ή της λειτουργίας της κοινής αγοράς, δεν σημαίνει κατ' ανάγκη ότι για τον κανονισμό αυτό πρέπει να χρησιμοποιηθεί η διάταξη αυτή ή το άρθρο 100 Α, το οποίο προστέθηκε στη Συνθήκη με την Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη και προβλέπει τη θέσπιση μέτρων σχετικά με την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών που έχουν ως αντικείμενο την εγκαθίδρυση και τη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς (βλ., όσον αφορά το άρθρο 235 της Συνθήκης, απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1988, 165/87, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 5545, σκέψη 17). Ο καθορισμός της νομικής βάσεως μιας πράξεως πρέπει να αποτελεί συνάρτηση του σκοπού της και του περιεχομένου της.

29 Από όλες τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

30 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή το Ευρωπαϊκό Κοινο-

βούλιο ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα. Το Βασίλειο της Ισπανίας, παρεμβαίνον, θα φέρει τα δικά του έξοδα, σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 4, του ιδίου αυτού κανονισμού.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα. Το Βασίλειο της Ισπανίας θα φέρει τα έξοδά του.

Due Díez de Velasco Edward

Κακούρης Joliet Schockweiler

Rodríguez Iglesias Kapteyn Murray

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 28 Ιουνίου 1994.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

R. Grass O. Due